

РЕШЕНИЕ

№ 5885

гр. София, 20.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 02.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ГЕОРГИЕВ, като разгледа дело номер **7598** по описа за **2011** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Б. Б. Д. от [населено място] срещу съдебно решение от 12.07.2011г. по нахд № 12603/2010г., постановено от СРС, НК, 21 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № 71377 от 10.09.2010г. на Д. Д., Началник АНД отдел „ПП” на СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 150 лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от един месец на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, както и с влизане в сила на НП да бъдат отнети 7 контролни точки на жалбоподателя Б. Б. Д..

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, поради това, че са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материалния закон. Твърди, че не е извършил нарушението и че вмененото му нарушение не е доказано. Твърди, че СРС за да постанови решението, се е доверил само на показанията на актосъставителя на акта и свидетеля по акта, като не е отчел, че в разпечатката на техническото средство, с което е засечена скоростта, не е посочен рег. Номер на МПС, на което е засечена скоростта. Твърди, че неправилно са кредитирали показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, тъй като те са заявили, че не си спомнят за случая. Прави възражение за последвал по – благоприятен закон. Иска оспореното решение да бъде отменено и

вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП или алтернативно да бъде отменено НП, в частта, с която е наложено наказание отнемане на право за управление на МПС за срок от един месец.

Ответникът по касация, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП прокурор Георгиев изразява становище, че жалбата е неоснователна и не следва да бъде уважена, а решенето на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство безспорно е доказано, че жалбоподателят на 16.08.2010г. около 09,35 часа е управлявал лек автомобил „Рено” с ДК [рег.номер на МПС], като се е движел по бул. И. към Военна рампа и срещу офиса на фирма „Н.” бил спрял за проверка, поради засечена със скорост от 82 км./ч. при ограничение и максимално допустима скорост за населени места от 50 км.ч. Това е установено от разпитания по делото свидетел Т., който е засякъл скоростта с радар TR 4Д инв. № 384, фиксиращ скорост, дата и час, като е установено, че така засечените показания са предявени на жалбоподателя и същият се е запознал с тях. За да направи този извод първоинстанционният съд е събрал всички предвидени в закона доказателства, включително гласни – разпита на свидетеля Т. - актосъставител.

Оспореното първоинстанционно решение е правилно, по съображенията изложени по – долу.

При постановяването на решението СРС е събрал и преценил всички представени по делото доказателства. Неоснователно е възражението, че касаторът не е извършил вмененото му нарушение. Неоснователно е и възражението, че СРС е основал решението си само на свидетелските показания, а не е следвало, тъй като свидетелят е заявил, че не си спомня. Това е така, тъй като събраните гласни доказателствени средства се подкрепят и от писмените такива събрани по делото на първо място. На второ място от разпита на свидетеля Т., същият си спомня за случая и подробно описва какво се станало, че той е засякъл скоростта на жалбоподателя, че колегата му с който са били на смяна е спрял жалбоподателя, че са му показали показанията на радара и той не е възразил. Така описаното се подкрепя и от събраните писмени доказателства – АУАН, подписан от жалбоподателя без възражение, както и от представената разпечатка от техническото се устройство, с което е засечена скоростта.

За да направи извод, че нарушението е установено по безспорен начин, първоинстанционният съд е събрал всички предвидени в закона доказателства, а именно писмени, като в оспореното решение подробно е изложил аргументи защо кредитира констатациите направени в АУАН, а именно поради това, че нито в развитото административно наказателно производство, нито в развитото съдебно производство, са оборени констатациите направени в АУАН, като същите са потвърдени и от събраните по делото гласни доказателства, а именно разпита на свидетеля. За да направи тези изводи първоинстанционният съд правилно се е позовал и на събраните гласни доказателства, които изцяло потвърждават констатациите от

АУАН. Видно от събраните по делото доказателства установеното в АУАН се подкрепя от събраните в производството гласни доказателства, а жалбоподателят в административното и в проведеното първоинстанционното производство не се е възползвал от предоставената му процесуална възможност да докаже своите твърдения, а именно не е направил възражения по акта, не е и ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си пред първата инстанция.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че вмененото на жалбоподателя нарушение е установено по беспорен начин, като за установеното нарушение на чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, извършено от жалбоподателя, правилно му е наложена санкцията по чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП.

На следващо място неоснователно е възражението, че нарушението и нарушителят не са установени по беспорен начин, тъй като техническото устройство радар ТР4Д не записва рег. Номер на МПС. Това е така, тъй като съгласно чл. 165 ал. 2 т. 6 от ЗДвП контролните органи имат право, но не и задължение да използват технически средства, които записват дата, час и/или рег. Номер на МПС. Видно от посочената разпоредба използването на техническо средство е възможност за органа, за да подпомогне своята дейност, но не и задължение. Предвид гореизложеното относно установеността на нарушението, настоящият състав намира, че е неоснователно възражението на касатора за това, че устройството не е записало рег. Номер на автомобила. Видно от събраните доказателства показанията на техническото устройство са предявени на касатора и същият не е възразил срещу тях и в съдебната фаза не прави възражение, че отчетеното на радара е показание на друг автомобил.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, XI Касационен състав смята съдебното решение 12.07.2011г. на СРС, НК, 21 състав, постановено по нахд № 12603/2010г. за правилно, обосновано и за постановено без да са допуснати съществени процесуални нарушения.

На последно място обаче е основателно възражението на касатора за последвал по – благоприятен закон и е основателно искането за прилагането на чл. 3 ал. 2 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП е изменена с ДВ бр. 10 от 2011г. като е отпаднало наказанието лишаване от право за управление на МПС. Предвид това, че лишаването от права е наказание на самостоятелно основание, настоящият състав намира, че отпадането на едното наказание обоснова последвал по – благоприятен закон, поради и което на основание чл. 3 ал. 2 о ЗАНН следва да бъде приложен той. В тази връзка макар да намира решението на СРС за правилно настоящият състав счита, че решението на СРС следва да бъде отменено в частта, с която е потвърдено оспореното пред него НП, в частта, с която е наложено наказание лишаване от право за управление на МПС за срок от 1 месец и вместо него бъде постановено решение, с което се отменя НП в тази му част. В останалата част решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 12.07.2011г. по нахд № 12603/2010г., постановено от СРС, НК, 21 състав, в частта, с която се потвърждава наказателно постановление № 71377 от 10.09.2010г. на Д. Д., Началник АНД отдел „ПП” на СДВР, в частта, с която е наложено административно наказание глоба в размер 150 лв. на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП,

както и с влизане в сила на НП да бъдат отнети 7 контролни точки на жалбоподателя Б. Б. Д..

ОТМЕНЯ съдебно решение от 12.07.2011г. по нахд № 12603/2010г., постановено от СРС, НК, 21 състав, в частта, с която се потвърждава наказателно постановление № 71377 от 10.09.2010г. на Д. Д., Началник АНД отдел „ПП” на СДВР, в частта, с която е наложено административно наказание лишаване от право на управление на МПС за срок от един месец на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя Б. Б. Д. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 71377 от 10.09.2010г. на Д. Д., Началник АНД отдел „ПП” на СДВР, в частта, с която е наложено административно наказание лишаване от право на управление на МПС за срок от един месец на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя Б. Б. Д..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ КАМЕЛИЯ СЕРАФИМОВА

Председателят на състава намира, че в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН относно приложението на по-благоприятния закон. Вярно е, че разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е изменен с ДВ брой 10/2011 година, като със същата е отпаднало наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, но в същото време е увеличен размерът на наказанието глоба – от 150 на 200 лева. За да се приложи по- благоприятният закон, то следва на първо място или да е отпаднала наказуемостта на даден вид деяния, или пък да е намалена санкцията за конкретния вид нарушение. В случая, с изменението на разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е отпаднало като наказание лишаването от право да се управлява МПС за определен срок, но в същото време е увеличен размерът на наложената глоба от 150 на 200 лева и при това положение изобщо не може да се приложи разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, защото няма по - благоприятен закон. Да се приеме противното и да се прави компилация между два закона, е в разрез както с волята на законодателя, които в разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН визира само и единствено по - благоприятен закон, а не два закона или съчетание от два закона и на второ - това противоречи на правната логика изобщо. Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

